

La proclamació de la República Catalana

14 D'ABRIL DEL 1931

L'entusiasme popular donava una esplèndida victòria a les esquerres el dia 12 d'abril. La victòria electoral no fou un producte esporàdic, la república era un producte d'un llarg procés el contingut del qual estava format per les inquietuts nacionals de Catalunya, la compressió social i la situació econòmica caòtica amb una conjuntura més que pessimista.

Tot moviment polític està format d'un llarg procés històric complex. La república no era, doncs, una excepció. Els moviments socials que s'havien produït a Catalunya durant tot el curs del segle, l'enroscament del moviment nacionalista durant el mateix temps, l'antagonisme entre dues economies d'una oposició brutal, feudal i centralista l'economia castellana i liberal en l'aspecte burgès, tendint a la concentració del capital, la catalana i basca encara que per viure ténen la necessitat del proteccionisme de l'Estat, i com a corolari els set anys de dictadura acabaren per produir les bases en les quals es mantenia la monarquia.

Els anys de dictadura foren una cadena d'intents revolucionaris: la burgesia intel·lectual maldava per fer la revolució, encara que anava endarrerida d'un segle; els nacionalistes catalans amb el cop de Prats de Molló ferien mortalment la monarquia i la dictadura; Vera, Jaca, i els moviments militars, la vaga contra l'impost d'utilitats eren altres tants intents que havien de donar la seva flavor i aquesta fou plasmada en les eleccions del 12 d'abril. El 14 d'abril es proclamava la República Catalana que havia d'haver estat la base fonamental de la revolució burgesa.

EL FRACAS DE LA REVOLUCIO BURGESA

El segle XVIII fou prolífic de moviments revolucionaris. El procés de dues classes antagoniques prenia forma en un estat de violència que havia de fer triomfar a la classe més jove i més preparada. L'aristocràcia feudal topava amb una classe potent econòmicament i filla del treball. La burgesia complint la missió que la història li tenia confiada havia intentat endebades dos grans moviments.

Hem dit endebades i la paraula no s'ajusta ben bé a la realitat històrica. El moviment luterà d'Alemanya i la revolució de Cromwell a Anglaterra són moviments burgesos que si bé no transformen la forma de les coses si que destrueixen el poder feudal d'Alemanya i d'Anglaterra. Per tant

la burgesia obté sengles victòries en aquests països que havien de culminar amb el triomf de la Revolució clàssica a França.

Triomfant la Revolució francesa la seva missió és destruir el poder feudal: noblesa, església, i militarisme. Distribució de la terra en mans dels nobles terratinents, militars i església, formació de la petita propietat que sigui la base de la República o de l'imperi napoleònic i unitat nacional.

La Revolució burgesa amb la unitat nacional destruïa els punts del feudalisme però on, com a Espanya, el feudalisme està basat en el poder central absorbent i anul·lador de les iniciatives de caràcter nacional, la seva base constructiva era fonamentalment el reconeixement de la personalitat de les nacionalitats i més encara en el cas de Catalunya que sempre ha portat la veu en tots els moviments revolucionaris.

La tardança de la Revolució burgesa espanyola ha facilitat molt l'establiment d'un paral·lisme entre la Revolució russa i la d'Espanya. La comparació es ajustada en molts aspectes.

Macià, amb una visió genial del paper que podia jugar Catalunya en la marxa ascendent de la Revolució burgesa proclamava el 14 d'abril la República Catalana. La burgesia espanyola palesà el seu pànic d'una manera ben clara i ella mateixa entorpia el seu ritme. De la mateixa manera passava amb la reforma agrària. Els obstacles que es creava la burgesia havien de facilitar el camí de les forces feudals agrupades políticament en partits feixistes. L'església i la banca a les mans de la noblesa i dels interessos agro-feudals assaltaven el poder destruint les bases de la República, que es trobava desempaçada i sense cap ajut efectiu.

El 6 d'octubre, d'aver imposat la burgesia les bases efectives de la seva revolució hauria evitat l'assalt al poder per les forces reaccionàries. La burocràcia, la policia, tots els ressorts coercitius són enemics encara del règim actual. Calia destruir-les, però no ha estat així. El 6 d'octubre evità el feixisme, però no evità el retrocés de la República. De nou s'inicia una etapa de la Revolució burgesa, però amb els mateixos errors que la del 14 d'abril. El triomf electoral és el triomf de l'esperit del 6 d'octubre.

Per en lloc veiem l'existència de l'«Estat Català» proclamat el 6 d'octubre, i aquest error és capital i de conseqüències catàstrofiques en l'esdevenidor.

ERRORS TACTICS

S'ha oblidat que el 6 d'octubre es va proclamar l'«Estat Català». Aquest error d'origen va lligat a errors més greus encara.

Ha esdevingut tabú tot el que proclami el nacionalisme dels catalans categòricament.

Els errors comesos per la Lliga des del 6 d'octubre ençà cal evitar que tinguin una continuació. Fora un gran error que les esquerres catalanes fessin un paper manant les dretes i s'oblidessin dels objectius nacionalistes quan manessin les esquerres. El recobriment de la personalitat de Catalunya s'ha de mantenir en tots els moments.

Seria balder acusar la Lliga d'haver abandonat les doctrines nacionalistes de Prat de la Riba quan es tendeix a abandonar les de Macià. Aquesta orientació autònoma que pren l'Esquerra no correspon per res als sentiments de Macià ni als principis fonamentals de l'Esquerra els quals proclament tàcitament l'«Estat Català».

Darrerament Rovira i Virgili en un article publicat a «Política» fa menció de l'abandonament de les teories nacionalistes l'essència de les quals són mantingudes en el partit per la Joventut d'E. «Estat Català». La Joventut amb tota disciplina tractarà d'evitar que es provoqui aquesta escissió, però no permetrem tampoc un pas enrera en l'ordre nacionalista i mantindrem que l'Estatut no és més que un punt de partida fins assolir la llibertat total i absoluta de Catalunya.

Macià fou el gran realitzador, l'home genial de la política nacional de Catalunya i el que marcà una fita: la República Catalana.

La Joventut, doncs, no rectificarà fins aconseguir la seva missió històrica amb la proclamació de l'«Estat Català» i sols aleshores Catalunya determinarà quina serà la seva situació vora els altres pobles hispànics.

REVOLUCIO NACIONAL I REVOLUCIO SOCIAL

La segona etapa de la Revolució burgesa no ens mereix tampoc una gran confiança. La conjuntura política té fallides des d'un principi. Les perspectives no poden ésser menys optimistes.

Els ressorts del poder continuen en mans dels mateixos elements feudals, l'església es manté en una posició ofensiva, els òrgans burocràtics són els mateixos, la reforma agrària té el mateix niu d'origen, la banca continua en mans dels enemics del règim.

Calia haver destruït els tentacles de la burocràcia rellevant-los per elements adictes, crear milícies nacionals disposades a la defensa de la Revolució, apoderar-se de la banca, crear organismes de crèdit agrícola, situar l'església en el seu lloc, donar la llibertat nacional als pobles construint així la base de la República. L'ensenyança do-

nada per Francesc Macià no ha estat recollida, l'experiència triomfant i gloriosa del 6 d'octubre no ha servit més que per una victòria electoral oblidant l'esperit i la gesta que proclamava l'«Estat Català».

Es evident, doncs, que això no podia caure en el buit. El proletariat hispànic amb una fina percepció política i revolucionària recull aquesta herència. Veu prou clarament que el problema nacionalista és factor de la Revolució tan poderós com pugui ésser-ho el problema social.

Aquest aspecte planteja un problema nou a Catalunya. Fins ara havia estat Catalunya la que influïa en tots els problemes hispànics. De Catalunya sortien totes les noves doctrines, els catalans orientaven la política hispànica en el triple aspecte polític, econòmic i social. Ara, doncs, que Catalunya ha mostrat la seva maduresa per a governar-se ella mateixa s'abandonen els privilegis d'una política que ens caracteritzava com l'element més avançat de la Península fent-se sentir la influència exterior que pesa sobre Catalunya després del 16 de febrer.

Informa aquesta tesi la posició política dels homes d'Esquerra i del mateix govern de la Generalitat. Molts polítics catalans semblen millor agents del poder central que polítics representant les aspiracions nacionals de Catalunya per les quals van ésser elegits. Podem dir que hem entrat en una etapa de provincialisme en aquest aspecte.

El mateix passa en l'aspecte social. A l'abandonar la posició obrerista són les teories dels nuclis obreristes obreristes hispànics que absorbeixen gran part de la classe treballadora catalana i és aquí on les Joventuts d'«Estat Català» volem posar remei.

LA REPUBLICA CATALANA OBJECTIU DE LA J. D'E. ESTAT CATALA

La Joventut d'«Estat Català» s'adona del perill que representa l'abandonament dels principis nacionals profundament assahonats de contingut social, tan avançat com calgui, però d'una manera constructiva.

Volem bastir l'edifici social de la República Catalana ben sòlidament, però volem que els catalans no s'hi sentin estrangers, ni els estrangers estranyats. La Joventut d'«Estat Català» sap prou bé que per a conquerir la República Catalana necessita els braços del proletariat de Catalunya, sap que no pot negar cap de les aspiracions dels seus obrers, fills predilectes del nou edifici social, proclamat pel nostre cabdill Francesc Macià:

LA REPUBLICA CATALANA

VISCA LA REPUBLICA CATALANA !

VISCA LA CONFEDERACIO DE REPUBLICUES IBERIQUES !

